

Tato diplomová práce se zaměřuje na sociální práci v trestní justici z praktického pohledu, která je spojena s teoretickým rámcem filozofie restorativní justice<sup>1</sup>.

Hlavním smyslem alternativního způsobu řešení trestních věcí je přiměřená reakce na spáchané provinění mladistvého a odstranění konfliktního stavu spojeného s tímto proviněním, a to s ohledem na okolnosti a objasnění příčin konfliktního stavu. Alternativní odklony v trestním řízení a v sankcích jsou výrazem individuálního přístupu k provinilcům. Zákon č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže k takovému pojetí diferenciaci a individualizaci ve smyslu restorativní justice výrazně napomohl.

Celorepublikově se stále nedaří efektivně aplikovat institut probačního programu ve všech soudních okresech České republiky<sup>2</sup>. Podle mého názoru, zmíněný zákon příliš spěchal s účinností, aniž by byla důkladně zmapována oblast možností samotného státního sektoru (např. personální kapacity orgánů činných v trestním řízení, zejména pak středisek PMS ČR<sup>3</sup>) a kapacit a kompetencí NGO<sup>4</sup> sektoru. Podle obsahu uvedeného zákona se totiž předpokládá perfektní kompatibilita nestátního sektoru se státní sférou na úseku výkonu opatření pro mladistvé provinilce! Samotná PMS ČR totiž nemůže probační programy v ČR sama vytvářet, na rozdíl od švédského pojetí.